

Читајући предлоге амандмана у погледу правосуђа сетио сам се легендарног спортског коментатора Младена Делића и његовог чувеног „Да ли је то могуће, лудница, шта је ово“ (млађи читаоци обавезно да погледају тај завршетак преноса утакмице Југославија-Бугарска из 1984. године).

Амандмани су писани у најбољем „монтапајтоновском“ духу. Једино је невоља у томе што су стварно опасни и смртно озбиљни.

У односу на постојеће решење у Уставу, намеће се елементарно питање - да ли власт хоће да смањи политички утицај и повећа реалну независност судства, или хоће да повећа политички утицај и смањи и/или искључи независност судства?

Став власти је да се у измене иде да би се смањио политички утицај. А то смањење политичког утицаја се врши тако што се:

1. СМАЊУЈЕ број судија у кључном телу Високом савету судства и
2. ПОВЕЋАВА број оних које бира Скупштина,
3. тако да ови које бира скупштина по свим питањима и увек могу да прегласају судије.

Стварно, шта је ово?

Да је неко пре објављивања нацрта амандмана њузнетовцима рекао да напишу како ће изгледати амандмани којима се гарантује већа независност судства и самосталност тужилаца, питање је да ли би се овога досетили.

Има још.

Из постојећег Устава избачена је одредба по којој је забрањен сваки утицај на судију у суђењу. То је испод нивоа Хатишерифа из 1830. године. Не шалим се. Нажалост, стварно се не шалим. Тужиоце су потпуно „згазили“, ако је такво поређење уопште могуће.

До сада нисмо могли да се приближимо решењу случаја типа „Савамала“, а ако ово прође, булдожери директно улазе у сваку кућу за коју је власт заинтересована и то вероватно уз помоћ људи без фантомки.

"Лудница, шта је ово?! Или, кад се правосудне паликуће представљају као ватрогасци

Пише: Бранко Павловић
среда, 31 јануар 2018 22:55

